

Titel: VIII.

Citation: "VIII.", i *Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476*.
Onlineudgave fra Lovforarbejder: <https://tekster.kb.dk/catalog/jura-texts-g01-shoot-d1e195890/facsimile.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Beretning om Forhandlingerne paa Rigsdagen. Bind I. Spalte 1-1476

Ophavsret: Love, administrative forskrifter, retsafgørelser og lignende offentlige aktstykker er ikke genstand for ophavsret. Du kan frit kopiere, distribuere eller fremføre materialet uden at bede om tilladelse.
Hvis materialet indeholder selvstændige bidrag, skal du være opmærksom på, at disse bidrag kan være beskyttet af ophavsret. Selvstændige bidrag må gengives i forbindelse med aktstykket. Hvis det selvstændige bidrag bruges adskilt fra aktstykket, gælder de øvrige ophavsretlige regler.

1849.

Beretning

N°. 163.

Forhandlingerne paa Rigsdagen.

To og halvtredstidstyvende (55de) Møde.

(Saaes.)

Anden: Jeg skal, efter hvad den ærede Rigsdagmand for Rige bemærkede, ikke gaae videre ind paa Spørgsmaalet om Officerappositer i Almindelighed; kun maa jeg med Hensyn til, hvad der er bleven yttret af den ærede kongevalgte Rigsdagmand, der sidder lige over for mig (Küttikau), bemærke, at han har misforstaaet den ærede 2de Kongevalgte (Tjernerings) Ord, naar han har troet i disse at finde en Dabel eller Officerappositerne, saaledes som de for Blodstillet ere. Den 2de Kongevalgte har ikke villet sige, at Officerappositerne vel for Blodstillet vare upaaflagelige, men at der nok kunde være Lov, om de ogsaa fremtidigen vilde blive dette, da dette Almindelige, der som det bliver antaget, vil sige en Biet paa den Stilling at være Officerappositer. Forøvrigt anstøder jeg specielt at ønske mig om det af Udvalget foreslåede under Nr. 2 tilfældet Almindelige, nemlig at Ordene „i Tilfælde af Krig“ og „de“ skulle udgaae i Paragraphens 5te og 6te Linie. Det er nemlig af et Medlem af Udvalget, den ærede Rigsdagmand for Viborg Amt Sie Westric (W. Westing), frembragt, at derved er gjort en meget væsentlig Forandring i § 32, og han har endog tilladt sig at tvivle eller dog at henvolde sig til Lovet, der tidligere vare reiste, om hvorvidt Udvalget havde nogen Berettigelse til, paa dette Sagens Standpunkt, at komme med en saadan Forandring. Hvad nu angaaer den formelle Side af Sagen, da forment jeg, at Udvalgets Berettigelse er afgjort derved, at der under den foreløbige Behandling, hvor Taler var om Undermaalsgrænser, fra flere Sider blev anbragt paa, at den i Lovens bestemte Grænse af 61 Tommer burde forandres, da det var urigtigt, altsed at forlænge en stor Del af Mandtallet for nogenfødelig Udøvelse af Børneplichten i Fred. Dette maatte naturligvis bringe Udvalget til paany at overveje, om denne Grænse skulde være den rette, eller hvorvidt selve det Mandtall, som falde under Grænserne, ikke billigere skulde kunne paalægges nogen Tjeneste, og det er for at muliggjøre en saadan Udøvelse af Børneplichten i Fredstid for denne Klasse af Børneplichtige, at Forandringen i § 32 ere blevede foreslaaede af Udvalget. Jeg mener nu, at der fra Billighedsens Side ikke kan være Noget at indvende mod Forslaget. Der er jo Ingen, som fornølgeligvis kan finde det ubilligt, at den, som er under 61 Tommer, kommer til at udføre nogen Tjeneste, naar man ikke har fundet det ubilligt, at en Børneplichtig, der er over 61 Tommer, behandles i Dørensstemmelse med Lovens, ligegyldigt om det er i Fred eller i Krig. Det er rigtigst bleven frembragt, at dette Mandtall kommer til at bestaa sig i en overmaade ugunstig Stilling, da det altsed bliver overladt til Krigsberedens Vilkaarlighed. Denne Indvending kan jeg imidlertid ikke tillægge særlig Bøgt; thi det er vel sandt, at det ikke er foretaget Noget om Tjenesteløst og Tjenestemaaden for dette Mandtall, men Ingen kan dog fornølgeligvis nære Frygt for, at Krigsberedens skulde just i dette Tilfælde misbruge den Mandigheds, som er gjort den, ved ikke i Lovens at optage saadanne specielle Bestemmelser. Endelig blev det anført, at Krigsberedens ikke vilde have Brug for det omstændige Mandtall. I Udvalget er det imidlertid just den omstændige Mandtall, der har gjort sig gjældende. Naar man i Udvalget beskæftede sig for at faae denne Forandring indført, saa var det nærmest, fordi man troede, at det var Krigsberedens ikke

ligegyldigt, men endog vigtigt, at kunne gjøre denne Brug af Mandtallet; man troede nemlig, at der under Fredstid skulde være god Anledning til at faae opretholdt saae Gader for Trainebatter, Hospitalstropper og andre lignende Troppemæssigheder, og man vilde ikke, at Lovens skulde berøve Krigsberedens, Angangen til at bruge dette Mandtall paa saadan Maade, saa at jeg maa gjemte, at jeg altsed ikke finder Bestemmelsen vigtig eller dens Anvendelse forbuden med særegne Vanskeligheder.

Anden: Man har spurgte den ærede Rigsdagmand, som har stillet Ændringsforslaget under Nr. 3, hvad han egentlig mente med det; men det forekommer mig altsed ligegyldigt, hvad den ærede Forslagsstiller selv maatte mene eller ikke mene med sit Ændringsforslag. Jeg tænker mig nemlig hans Tilseining optaget i Paragraphen, og at den da senere skal bringes i Anvendelse; den, som da skulde anvende den, vilde hvoften have Forslagsstilleren hos sig, hvem han kunde raadspørge om hans Mening med at stille den, eller Rigsdagen, hvis Majoritet han kunde spørge om dens Mening med at antage den. Man maatte altsed afgjøre Spørgsmaalet efter den Mening, der naturligvis udgik af selve Tilseiningen efter dens Indhold og Værdi; og Menst man nu vilkaar har fundet det en Sophisme, saa gjemte jeg dog ligesaa den Paastand, at saavist som hele § 32 ifkun angaaer Undermaalingen, saavist vil ogsaa Tilseiningen betragtes og anvendes som ifkun angaaende disse. Hvis nu den endelige Bestemmelse over § 24 havde været denne med en Tilseining, der stregte de Naalholdige fra at kunne bestaaes at være Officerappositer, vilde jeg fundet det altsed consequent, at en lignende Bestemmelse vedtoges med Hensyn til de Undermaalinge; men at en Bestemmelse nu skulde gjælde for disse, som ikke gjaldt de Naalholdige, kan jeg ikke finde nogen Rimelighed i. Jeg maa altsaa med stor Behemmelighed modfatte mig Tilseiningen i Ændringsforslaget under Nr. 3.

Anden: Med Hensyn til den formelle Indvending, der er gjort mod Udvalgets Forslag ved denne Paragraph, nemlig at det ikke skulde være begrundet ved den Diskussion, som under Sagens foreløbige Behandling har fundet Sted, skal jeg, naft at henvolde mig til, hvad jeg ved Forhandlingernes Røstning over denne Paragraph hentydte til, væsentlig henvolde mig til, hvad den ærede 1de kongevalgte Rigsdagmand (Anden) mig har utvælt, og jeg skal endnu kun tilføje, at selv om man ikke ellers vilde anerkende Forslagets formelle Berettigelse, saa bliver man dog nødt dertil paa Grund af den Udøvelse, som under den foreløbige Behandling har fundet Sted af den ærede Rigsdagmand for Kjøbenhavn 4de District (Kjærsen-Westing), og som findes i Rigsdagstidenden Nr. 97; der har han utværlig moveret om, hvorvidt Paragraphen var at forhaae saaledes, at den ogsaa kunde anvendes i Krigstid. Der staar vel i Tidenden § 22; men det er rimeligt, at det er en Truffel i Rigsdagstidenden, da § 22 ikke forhaae til Behandling dengang, men blot § 32. Dette blot med Hensyn til den formelle Berettigelse af Udvalgets Forslag under Nr. 2.

Med Hensyn til det under Nr. 3 stilledes Forslag, da skal jeg, efter hvad den ærede Formand har ytret, afholde mig fra at gaae ind paa Realiteten; men jeg maa dog med Hensyn til den formelle Bestemmelser tillade mig at bemærke, at det vel er ganske vist, at naar man læser Forslaget uden at forstaa det Udvalget, saa er det afstaaet i saa ample Udret, at det ikke kan andet end — Forslaget i og for sig betragtes — forhaae om alle Børneplichtige; men det er dog nødvendigt, at den rette Betjening maa, som den ærede Rigsdagmand for Meen har ytret, forhaae efter den Bestemmelser, hvort det kommer,